

Arrest

nr. 163 481 van 4 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 156 368 van 12 november 2015 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 oktober 2015 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt luidt:

“(…)

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer/ ~~mevrouw~~⁽¹⁾, (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen ⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereist machtiging

Artikel 74/14:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Geen arbeidskaart/beroepskaart – PV nr Le.69.L3.004123/2015 opgesteld door politiezone Landen.
Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn/haar verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende reden:

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart/beroepskaart aan het werk was (PV nr LE.69.L3.004123/2015 opgesteld door politiezone landen bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Vasthouding

REDEN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980: dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerste volgende vlucht met bestemming Rusland/ om de overname te vragen aan (land). Mocht de overname door (land) niet mogelijk zijn, om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Rusland.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart/beroepskaart aan het werk was (PV nr LE.69.L3.004123/2015 opgesteld door politiezone Landen bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaan een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

*Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterkte vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.
(...)"*

1.2. Op 28 oktober 2015 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart/beroepskaart aan het werk was (PV nr LE.69.L3.004123/2015 opgesteld door politiezone Landen) bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan

betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

(...)"

1.3. Bij arrest nr. 156 368 van 12 november 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de bestreden beslissingen.

1.4. Op 18 november 2015 is de verzoeker zonder verzet vertrokken naar Moskou.

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 179 973.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te

leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3.2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op voor zover het beroep gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, aangezien de verzoeker op 18 november 2015 werd gerepatriëerd.

3.2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (*cf. RvS 25 maart 2013, nr. 222.969*).

Wanneer een verzoeker zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet hij een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (*RvS 18 december 2012, nr. 221.810*).

Te dezen blijkt uit het verslag van vertrek dat de verzoeker op 18 november 2015 zonder verzet is vertrokken naar Moskou. Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang van de verzoeker bij onderhavig beroep, bevestigt zijn raadvrouw dat er geen belang meer is bij het beroep, in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Nu uit het vertrek van de verzoeker volgt dat de eerste bestreden beslissing volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen, wordt niet ingezien in welk opzicht de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering de verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Bijgevolg toont de verzoeker niet aan dat hij thans het wettelijk vereiste actueel belang bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing heeft.

3.2.3. De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt aangenomen.

3.3. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (*bijlage 13septies*).

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (*bijlage 13sexies*; hierna: de bestreden beslissing)

4.1.1. In een eerste middel, dat bestaat uit drie onderdelen, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3.2 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), van artikel 34 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: Visumcode) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het middel is als volgt onderbouwd:

“Eerst onderdeel

Het blijkt niet uit de bestreden beslissing dat tegenpartij het bestaan van het visum van verzoeker in overweging genomen heeft.

Het visum dekt een verblijf van 90 dagen dat op 20.9.2015 begon en aldus tot 18.12.2015 loopt.

Dit laat in principe tegenpartij niet toe aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te geven zonder in de motivering van dit bevel aan te tonen dat er met het bestaan van het visum rekening gehouden werd.

Tweede onderdeel

Verzoeker zou overeenkomstig artikel 2 van de richtlijn 2008/115/EG niet het voorwerp van en terugkeerbeslissing en van een inreisverbod kunnen uitmaken. Dit artikel luidt immers als volgt:

Werkingsfeer

- 1. Deze richtlijn is van toepassing op illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdanen van derde landen.*
- 2. De lidstaten kunnen besluiten deze richtlijn niet toe te passen op onderdanen van derde landen:*
 - a) aan wie de toegang is geweigerd overeenkomstig artikel 13 van de Schengengrenscore, of die door de bevoegde autoriteiten zijn aangehouden of onderschept wegens het op niet reguliere wijze overschrijden over land, over zee of door de lucht van de buitengrens van een lidstaat, en die vervolgens geen vergunning of recht heeft verkregen om in die lidstaat te verblijven;*
 - b) die verplicht zijn tot terugkeer als strafrechtelijke sanctie of als gevolg van een strafrechtelijke sanctie overeenkomstig de nationale wetgeving, of jegens wie een uitleveringsprocedure loopt.*
- 3. Deze richtlijn is niet van toepassing op personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscore.*

Artikel 3.2 van de richtlijn beschrijft het illegaal verblijf als volgt:

„illegaal verblijf”: de aanwezigheid op het grondgebied van een lidstaat, van een onderdaan van een derde land die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden voor toegang die zijn vastgesteld in artikel 5 van de Schengengrenscore, of aan andere voorwaarden voor toegang tot, verblijf of vestiging in die lidstaat;

De bestreden beslissing maakt geen melding van het visum van verzoeker.

Om hem een bevel om het grondgebied te verlaten te kunnen geven had tegenpartij eerst zijn visum moeten nietigverklaren. De procedure wordt door artikel 34 van de verordening 810/2009 van 13.7.2009 geregeld:

Artikel 34

Nietigverklaring

- 1. Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.*
- 2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.*
- 3. Een visum kan worden ingetrokken op verzoek van de visumhouder. De bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven worden van de intrekking in kennis gesteld.*
- 4. Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum.*
- 5. Indien een visum wordt nietig verklaard of ingetrokken, wordt daarop het stempel „NIETIG VERKLAARD” of „INGETROKKEN” aangebracht en worden het optische variabele kenmerk van de*

visumsticker, het veiligheidskenmerk „latent-beeldeffect” en het woord „visum” ongeldig gemaakt door middel van een doorhaling.

6. De beslissing tot nietigverklaring of intrekking van een visum en de gronden waarop deze is gebaseerd, wordt aan de aanvrager kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

7. Visumhouders van wie het visum is nietig verklaard of ingetrokken, hebben een recht van beroep tenzij het visum overeenkomstig lid 3 op zijn verzoek ingetrokken is. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de beslissing over de nietigverklaring of intrekking heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing. De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de beroepsprocedure, zoals gespecificeerd in bijlage VI.

8. Informatie over een nietig verklaard of ingetrokken visum wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 13 van de VIS-verordening.

Door die procedure niet te volgen heeft tegenpartij zich in de onmogelijkheid gesteld aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod te geven.

Derde onderdeel

Mocht tegenpartij voorhouden dat het bevel om het grondgebied te verlaten in het kader van artikel 2.2.b van de richtlijn¹ gegeven werd, en dus buiten de werkingssfeer van de richtlijn, dan heeft dit als gevolg dat ten aanzien van verzoeker geen inreisverbod genomen kon worden.

In ieder geval kan de verplichting tot terugkeer niet als een strafrechtelijke sanctie in de zin van dit artikel gezien worden.

Enerzijds wordt er in de bestreden beslissing enkel melding gemaakt van een proces-verbaal, en niet van een strafrechtelijke veroordeling.

Anderzijds zijn de enige strafrechtelijke sancties in de wet van 15.12.1980 voorzien in artikelen 75 tot en met 81 onder de titel IV “Strafbepalingen”.

Bovendien werd ter gelegenheid van de aanhouding van verzoeker geen gebruik gemaakt van de Salduz-procedure, wat nog verder aantoont dat de procedure geen strafrechtelijke karakter heeft.”

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 2 en 3.2 van de richtlijn 2008/115/EG, van artikel 34 van de verordening 810/2009 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In het tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 7, alinea 1, 8°, 62, 74/14, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet en van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten.

Gelet op de samenhang tussen de juridische en feitelijke toelichtingen, zullen de middelen samen behandeld worden.

Verzoeker stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verwerende partij het bestaan van verzoekers visum in overweging heeft genomen. Zijn visum zou nog geldig zijn.

Hij stelt dat hij bovendien niet het voorwerp kan uitmaken van een terugkeerbesluit en een inreisverbod op grond van de richtlijn 2008/115/EG. Hij vervolgt dat verwerende partij eerst zijn visum diende nietig te verklaren.

Hij geeft vervolgens aan dat hem geen kopie werd gegeven van het PV waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing en stelt bovendien wel een gekend adres te hebben.

Hij is tot slot van oordeel dat zijn rechten van verdediging geschonden zijn en geeft een uiteenzetting omtrent de wijze waarop de politie de feiten heeft vastgesteld die aan hem worden verweten.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker met zijn betoog als zou hij een geldig visum hebben voorbij gaat aan de motieven van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, alinea 1, 8° van de vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;”

In de bestreden beslissing wordt vervolgens gesteld dat verzoeker arbeid aan het verrichten was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart/ beroepskaart, waarvoor een PV werd opgesteld door politiezone Landen met nr LE.69.L3.004123/2015.

De toepassing van voormelde bepaling spreekt zich niet uit over het al dan niet in het bezit zijn van een geldig visum. Het feit dat verzoeker een beroepsbedrijvigheid aan het uitoefenen was zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging volstaat om toepassing te maken van artikel 7, alinea 1, 8° van de vreemdelingenwet, zodat verzoekers betoog niet dienstig is en in rechte faalt.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich niet op de artikelen 2 en 3.2 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven kan beroepen. Die richtlijn werd in Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) die op 27 februari 2012 in werking is getreden. Verzoeker toont niet aan dat die richtlijn onvolledig of niet correct zou zijn omgezet, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op voormelde bepaling van de Richtlijn 2008/115/EG. (RvV. 6 februari 2015, nr. 138081)

Daarenboven dient andermaal te worden herhaald dat het al dan niet in het bezit zijn van een geldig visum verwerende partij niet belet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, zodat verzoekers betoog omtrent de schending van de richtlijn 2008/115/EG en artikel 34 van de verordening 810/2009 in rechte faalt.

De Raad oordeelde dienaangaande in haar arrest met nummer 156.368 van 12 november 2015 het volgende:

“In het administratief dossier bevindt zich een kopie van het visum van de verzoekende partij. De verwerende partij had er dus kennis van. Voor zover zij betoogt dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing zou moeten blijken dat er rekening mee werd gehouden, toont verzoekende partij op het eerste gezicht niet aan waarom dit het geval zou moeten zijn, nu het bevel het bevel werd genomen op grond van artikel 7, alinea 1, 8° (...). De vraag of verzoekende partij al dan niet in het bezit is van een visum staat de toepassing van deze bepaling niet in de weg. (...) Dat in casu niet afdoende zou zijn gemotiveerd doordat geen melding werd gemaakt van het visum, is derhalve niet aangetoond. (...)

In zoverre verzoekende partij verder verwijst naar artikel 34 van de Verordening 810/2009 van 13 juli 2009 en daarbij stelt dat haar visum eerst had moeten worden nietig verklaard alvorens werd overgegaan tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, toont zij niet aan welk belang zij heeft bij dit middelenonderdeel.”

Verzoeker stelt nog dat hij geen kopie ontving van het proces-verbaal, terwijl er dient te worden opgemerkt dat wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing niet opgenomen wordt in de beslissing zelf en niet wordt bijgevoegd, het volstaat om in het kort de inhoud van dit stuk te vermelden zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen. (zie: OPDEBEEK I. en COOLSAET A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131-133; RvV, 27 november 2012, nr. 92 236) Er wordt in de bestreden beslissingen niet alleen verwezen naar het proces-verbaal, maar de inhoud ervan wordt ook in essentie weergegeven. Aangezien de formele motiveringsplicht tot doel heeft verzoeker in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven te verschaffen op grond waarvan ze werd genomen, toont verzoeker niet aan dat dit in casu niet zou volstaan. Verzoeker wordt immers wel degelijk in de gelegenheid gesteld zich tegen dit motief te verdedigen. (RvV 12 november 2015, nr. 156.368)

In het “Administratief verslag: zwartwerk” dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt verwezen naar het PV met nummer LE.69.L3.004123/2015 opgesteld door politiezone Landen.

In het “Administratief verslag: zwartwerk” wordt het volgende gesteld:

“INFORMATIE OVER EEN GERECHTELIJK FEIT BETREFFENDE DE BETROKKENE

PV-nummer : LE.55.L3.004122/2015

Bevindt zich op de ANG-lijst : Nee

(...):

Opstellers krijgen een oproep van een mogelijke heterdaad inbraak. Ter plaatse horen wij binnen in de woning geluid. Wij roepen enkele malen dat wij aanwezig zijn. Doch krijgen wij niemand te zien. In het toilet treffen wij S. V. (...) aan. Op de bovenste verdieping verstopt K.A. (...) zich.

Beide personen waren er aan het werken = zwartwerk

Werd betrokkene op heterdaad betrapt : Ja
SIS seining : Nee
Digitale vingerafdrukken : Ja
Ter beschikking van Justitie : Nee
Slachtoffer van mensenhandel : Nee
Meerderjarig : Nee”

Derhalve faalt verzoekers betoog daar waar hij stelt dat artikel 62 van de vreemdelingenwet geschonden is, omdat hij niet in het bezit werd gesteld van een kopie.

Verzoeker beweert nog dat hij wel een gekend adres heeft, dient worden opgemerkt dat dit een overtollig motief is in het licht van het ook gehanteerde motief dat de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde, gelet op het feit dat hij zonder arbeidskaart/beroepskaart aan het werk was. Beide hypothesen zijn voorzien in artikel 74/14, §3 onder 1° en 3° en kunnen elk op zich de afwezigheid van de termijn om het grondgebied te verlaten dragen. Verzoeker heeft dat ook geen belang bij zijn kritiek. (RvV 12 november 2015, nr. 156.368)

Daar waar verzoeker tot slot nog een uiteenzetting geeft omtrent de wijze waarop de politie de feiten heeft vastgesteld die aan hem worden verweten en aangeeft dat artikel 6 EVRM geschonden is, wijst verwerende partij erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 124.957, 3 november 2007).” (RvV nr. 10.821, 30 augustus 2007, dossiernr. 2007-07-624)

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de bevindingen van de politie en de wijze waarop de feiten werden vastgesteld door de politie thans niet ter discussie staan. Het komt de Raad niet toe om te oordelen over de wijze waarop de feiten werden geconstateerd door de politie en het is verwerende partij toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die werden vastgesteld door de politie en die blijken uit het administratief dossier. (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). (RvV 30 mei 2013, nr. 103.834) De Raad stelt overigens dienaangaande in haar arrest nummer 156.368 van 12 november 2015 dat bij gebrek aan bewijs van het tegendeel niet is aangetoond dat de vaststellingen die hebben geleid tot de bestreden beslissing onregelmatig werden verkregen.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.”

4.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit houdt in dat de overheid ertoe verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verder wordt toegelicht dat de duur van het inreisverbod, met name twee jaar, proportioneel is aangezien de verzoeker “niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken” en gelet op “het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen”. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is

genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Voor zover de verzoeker in het eerste middelonderdeel aanvoert dat in de motivering van het bevel moest worden aangetoond dat met het bestaan van het visum dat de verzoeker bezat rekening werd gehouden, is het onderdeel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, waarvan in punt 3.3. wordt gesteld dat het beroep ertegen niet-ontvankelijk is. Bovendien maakt de verzoeker niet aannemelijk waarom hierover in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd moest worden, nu het bevel werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 8°, van de Vreemdelingenwet en de vraag of de verzoeker al dan niet in het bezit was van een visum de toepassing van deze bepaling niet in de weg staat.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.3.2. De verzoeker kan de schending van een richtlijn niet rechtstreeks aanvoeren wanneer deze werd omgezet naar de interne wetgeving. Nu de Terugkeerrichtlijn met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) in Belgisch recht werd omgezet en de verzoeker niet aantoont dat de door hem ingeroepen artikelen 2 en 3.2 daarbij niet of niet correct omgezet zouden zijn, kan hij zich in het tweede middelonderdeel niet dienstig op deze bepalingen beroepen.

4.1.3.3. Gelet op wat hierboven ten overvloede werd gesteld, met name dat de eerste bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 8°, van de Vreemdelingenwet werd genomen en de vraag of de verzoeker al dan niet in het bezit was van een visum de toepassing van deze bepaling niet in de weg staat, toont de verzoeker niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren van een schending van artikel 34 van de Visumcode waarbij hij betoogt dat zijn visum eerst had moeten worden nietig verklaard alvorens werd overgegaan tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

4.1.3.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel, dat bestaat uit twee onderdelen, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 8°, 62 en 74/14, § 3, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 7 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Eerst onderdeel

De bestreden beslissing baseert zich ook op de volgende overweging :

Verzoeker heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten

Verzoeker heeft wel een verblijfsadres, namelijk Withuisstraat 76 te 3300 Tienen maar werd niet in aanwezigheid van een tolk verhoord zodat hij dit adres niet kon meedelen. De bestreden beslissing schendt ook op dit punt artikel 62 van de wet.

Tweede onderdeel

De politie heeft verzoeker en de heer K. (...) aangehouden in het huis gelegen F. (...) en is enkel binnen geraakt door het slot te forceren.

De politie beschikte echter niet om een toelating om het huis binnen te komen en was ook niet houdster van een huiszoekingsbevel.

De eventuele bewijzen ter gelegenheid van die huiszoeking zijn bijgevolge nietig en kunnen niet tegen verzoekers gebruikt worden, zonder artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, en bijgevolge artikelen 7 en 47 van het Handvest te schenden.

Alhoewel het proces-verbaal opgesteld door de politie Landen stelt dat de politie een telefoon kreeg om te melden dat er mogelijks een inbraak in het huis gelegen F. (...) plaatsvond is dit onvoldoende om de politie toe te laten het huis binnen te komen.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Cassatie (Cass., 4.1.2006, P051417F –stuk 8) en de rechtsleer (Franchimont, Manuel de procédure pénale, 2009, Larcier, pp. 464-465) moet uw Raad zich daarover uitspreken en aldus beslissen indien de politie over voldoende elementen beschikte om het huis binnen te dringen zonder over een huiszoekingsbevel te beschikken.

Verzoekers menen dat dit niet het geval is aangezien het proces-verbaal zelf niet vermeldt wie naar de politie belde en welke de aanwijzingen waren dat er effectief een inbraak aan de gang was.”

4.2.2. Voor het antwoord van de verwerende partij hierop in de nota met opmerkingen kan worden verwezen naar het gestelde in punt 4.1.2.

4.2.3.1. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar wat hierboven, onder punt 4.1.3.1. wordt gemotiveerd.

4.2.3.2. Artikel 7 van het Handvest, dat de eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven garandeert, bepaalt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Artikel 47 van het Handvest, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht waarborgt, stelt:

“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Te dezen voert de verzoeker in het tweede middelonderdeel aan dat de politie bij zijn aanhouding niet over een toelating beschikte om het huis binnen te komen en ook niet in het bezit was van een huiszoekingsbevel, zodat de eventuele bewijzen ter gelegenheid van die huiszoeking nietig zijn en niet tegen hem gebruikt kunnen worden. Het komt de Raad niet toe om eventuele bewijsstukken, verkregen naar aanleiding van een strafrechtelijk onderzoek, nietig te verklaren. De verzoeker toont niet aan dat de ter zake bevoegde instanties zijn overgegaan tot de nietigverklaring van de betreffende bewijsstukken. Bovendien blijkt duidelijk uit het door Fedpol op 28 oktober 2015 verzonden administratief verslag, dat zich in het administratief dossier bevindt, dat de opstellers van het kwestieuze proces-verbaal een oproep hadden gekregen van een mogelijke “heterdaad inbraak” en dat zij de woning zijn binnengegaan nadat zij geluid hadden gehoord in de woning en enkele keren hadden geroepen doch niemand te zien kregen. Aldus toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde zich niet kon steunen op de vaststelling dat de verzoeker “zonder arbeidskaart/beroepskaart aan het werk was”, waardoor hem op grond van de artikelen 7, eerste lid, 8°, en 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet geen termijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten, reden waarom het thans bestreden inreisverbod werd toegekend.

Een schending van de artikelen 7 en 47 van het Handvest kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van de artikelen 7, eerste lid, 8°, en 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet aangetoond.

4.2.3.3. De beslissing waarbij de verzoeker geen enkele termijn gegeven werd om het grondgebied te verlaten is gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich deze beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat de verzoeker “zonder arbeidskaart/beroepskaart aan het werk was” en 2) dat de verzoeker “geen gekend of vast verblijfsadres (heeft)” of “weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten”. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om deze beslissing te schragen. Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet (en uit de bespreking hierna van de overige middelen) blijkt dat

de verzoeker er niet in slaagt om het eerste motief te weerleggen. Bijgevolg heeft de verzoeker, daargelaten de vraag of hij *“wel een verblijfsadres (heeft)”*, geen belang bij zijn in het eerste middelonderdeel geuite kritiek op het eerste motief van deze beslissing die heeft geleid tot de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.2.3.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De bestreden beslissing verwijt aan verzoeker dat hij niet op een arbeidskaart/beroepskaart beschikt.

Dat tegenpartij zelfs niet probeerde wat ze als een werkrelatie kwalificeerde verder te definiëren bewijst dat ze niet zorgvuldig te werk ging.

Ze probeerde immers zelfs niet te bepalen indien verzoeker volgens haar op een arbeidskaart of op een beroepskaart moest beschikken. Tegenpartij heeft aldus twee zeer zware beslissingen genomen, namelijk een terugkeerbeslissing en een inreisverbod, zonder die zorgvuldig voor te bereiden, en onder andere zonder verzoeker eerst in aanwezigheid van een tolk te laten verhoren.

Zodoende heeft tegenpartij zowel haar motiveringsplicht als haar zorgvuldigheidsplicht geschonden.”

4.3.1.2. In een vierde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, van artikel 1 van de wet van 26 februari 1965 betreffende de uitoefening van de zelfstandige beroepsactiviteiten der vreemdelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Artikel 3 van de wet van 30.4.1999 luidt als volgt:

Art. 3. Deze wet is van toepassing op de buitenlandse werknemers en op de werkgevers. Voor de toepassing van deze wet worden gelijkgesteld :

1° met buitenlandse werknemers : de buitenlandse onderdanen die anders dan krachtens een arbeidsovereenkomst, arbeid verrichten onder het gezag van een ander persoon; 2° met werkgevers : de personen die de onder 1° genoemde personen tewerkstellen. Voor de toepassing van deze wet worden de schouwspelartiesten vermoed te zijn aangeworven met een arbeidsovereenkomst voor bedienden, tenzij het tegendeel wordt bewezen.

De bestreden beslissing stelt niet dat verzoeker een werk onder het gezag van een ander persoon uitoefende. Met andere woorden motiveert de bestreden beslissing niet dat verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 3 van de wet van 30.4.1999 zou vallen, zodat hem niet verweten kan worden niet over een arbeidskaart.

Het toepassingsgebied van de wet van 19.2.1965 wordt als volgt door artikel 1 van de wet beschreven:

Artikel 1. (Elke vreemdeling die op het grondgebied van het Koninkrijk een zelfstandige beroepsactiviteit uitoefent hetzij als fysiek persoon hetzij binnen een vereniging of een vennootschap naar rechte of in feite, moet in het bezit zijn van een <beroepskaart>.) <W 2001-02-02/36, art. 2, 002; Inwerkingtreding : 01-09-2001> (Voor toepassing van deze wet wordt als een zelfstandige activiteit beschouwd, de activiteit die niet onder de toepassing valt van de regeling betreffende de tewerkstelling van werknemers van vreemde nationaliteit.) <W 10-01-1977, art. 1>

De zelfstandige beroepsactiviteit wordt niet nader door die bepaling beschreven.

Het begrip verwijst echter naar een economische activiteit. Er zou anderzijds geen sprake zijn van een beroepsactiviteit.

Wanneer, zoals in casu, de activiteit geen loon of geen vergoeding oplevert kan die niet onder het toepassingsgebied van de wet vallen.

Door aan verzoeker te verwijten noch over een arbeidskaart noch over een beroepskaart te beschikken terwijl verzoeker noch onder het toepassingsgebied van de wet van 30.4.1999 noch onder het toepassingsgebied van de wet van 19.2.1965 valt heeft tegenpartij de in het middel ingeroepen bepalingen geschonden.”

4.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidbeginsel.

In het vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van de wet betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, van artikel 1 van de wet van 19 februari 1965 betreffende de uitoefening van de zelfstandige beroepsactiviteiten der vreemdelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Gelet op de samenhang tussen de juridische en feitelijke toelichtingen, zullen de middelen samen behandeld worden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat een eenvoudige lezing van de thans bestreden beslissing aantoont dat in die beslissing duidelijk wordt aangegeven dat verzoeker aan het werk was zonder arbeidskaart/beroepskaart en hierbij verwezen wordt naar een PV (nr. LE.69.L3.0041123/2015) opgesteld door de politie van Landen.

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, met name het “Administratief verslag: zwartwerk” d.d. 28 oktober 2015, opgesteld door N.V.D.W. (...) lid van de politie van Landen, waarin het volgende wordt aangegeven:

“Opstellers krijgen een oproep van een mogelijke heterdaad inbraak. Ter plaatse horen wij binnen in de woning geluid. Wij roepen enkele malen dat wij aanwezig zijn. Doch krijgen wij niemand te zien. In het toilet treffen wij S. V. (...) aan. Op de bovenste verdieping verstopt K. A. (...) zich.

Beide personen waren er aan het werken = zwartwerk

Werd betrokkene op heterdaad betrapt : Ja”

Verzoeker voert in beide middelen een theoretisch betoog, doch laat na enig concreet element aan te brengen dat wordt gestaafd en waaruit blijkt dat die vaststellingen niet correct zouden zijn.

Behoudens het feit dat het niet aan de Raad toekomt om de vaststellingen van de politie over te doen, dient te worden vastgesteld dat uit de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stuk 6), blijkt dat mevrouw S. (...) aan de politie van Landen verklaarde dat verzoeker werken uitvoerde aan haar huis, alsook dat verzoeker sinds zijn aankomst bij haar thuis in Tienen sliep en daar eten kreeg. Deze verklaringen bevestigen alleen maar de vaststellingen van de politie van Landen.

Verzoeker, die werken uitvoerde aan een huis van mevrouw S. (...) en sinds zijn aankomst bij haar huisvesting genoot en eten kreeg, doet met zijn theoretisch betoog omtrent de kwalificatie van een werkrelatie, de relatie werkgever en werknemer en de elementen van een zelfstandige beroepsactiviteit geenszins afbreuk aan de vaststellingen van de politie, noch toont hij aan de bestreden beslissing kennelijk foutief of onredelijk zou zijn. Artikel 7, eerste lid, 8° van de vreemdelingenwet maakt immers zelf geen onderscheid tussen een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband. (RvV 12 november 2015, nr. 156.368) Verzoeker was aan het werken op het grondgebied van het Rijk zonder evenwel daartoe gemachtigd te zijn door de ter zake bevoegde autoriteiten. Verwerende partij diende niet verder de status te onderzoeken, noch hem hierover te horen, noch hierover te motiveren. Evenmin moest specifiek gemotiveerd worden in het licht van de toepassing van de wet van 30 april 1999 dan wel deze van 19 februari 1965. (RvV 12 november 2015, nr. 156.368)

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Het derde en het vierde middel zijn ongegrond.”

4.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit het door Fedpol op 28 oktober 2015 verzonden “*Administratief verslag : Zwartwerk*”, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoeker samen met zijn kompaan door de politie op heterdaad werden betrapt terwijl zij aan het werk waren zonder arbeidskaart of beroepskaart. Ongeacht het gegeven of de verzoeker nu als werknemer in ondergeschikt verband of als zelfstandige aan het werk zou zijn, staat vast dat hij daartoe de vereiste machtiging nodig had, en dat hij niet betwist dat hij deze niet had. Artikel 7, eerste lid, 8°, van de Vreemdelingenwet maakt immers zelf geen onderscheid tussen een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband. De verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij zijn status verder zou moeten onderzoeken, hem erover zou moeten hebben gehoord en erover zou moeten motiveren, zodat een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet niet wordt aangetoond.

In de mate waarin de verzoeker stelt dat één en ander een beroeps- en dus economische activiteit veronderstelt, en dat indien de activiteit geen loon of geen vergoeding oplevert, die niet onder het toepassingsgebied van de wet kan vallen, moet andermaal worden verwezen naar de vaststellingen die in het administratief verslag werden opgenomen, met name dat de verzoeker en zijn kompaan aan het werken waren en zich verstopt hadden in de woning bij binnenkomst van de politie. In het licht van die omstandigheden en voor zover de verzoeker zou kunnen worden gevolgd, komt het hem toe om met objectieve elementen aan te tonen dat hij de werken heeft verricht zonder dat daar enige vergoeding tegenover stond. Hij blijft daartoe volledig in gebreke. Meer nog, in het verzoekschrift drukt zij zich in de voorwaardelijke wijs uit, “*Wanneer (...)*”, zonder dit louter theoretisch betoog specifiek op zijn eigen situatie toe te passen, laat staan enig bewijs te leveren.

Aldus slaagt de verzoeker er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen. Een schending van artikel 3 van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en van artikel 1 van de wet van 26 februari 1965 betreffende de uitoefening van de zelfstandige beroepsactiviteiten der vreemdelingen wordt evenmin aangetoond.

Het derde middel en het vierde middel zijn ongegrond.

4.4.1. In een vijfde middel voert de verzoeker de schending aan van het hoorrecht als algemeen beginsel van de Europese Unie.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Volgens de constante rechtspraak van Uw Raad (zie bv CCE, arrest 141.437 van 21.3.2015) had tegenpartij de verplichting verzoeker te horen vooraleer een inreisverbod te nemen.

Verzoeker werd niet verhoord en zijn schoonmoeder werd pas om 18 uur 50, hetzij na de betekening van de bestreden beslissingen, verhoord.

De schending van het hoorrecht brengt de onwettelijkheid van het inreisverbod met zich mee indien verzoeker aantoont dat, mocht hij verhoord zijn geweest, dit tot een andere beslissing had kunnen leiden.

Verzoeker had kunnen uitleggen dat hij de halfbroer van Mevrouw S. (...), van Belgische nationaliteit, is.

Tegenpartij had in dit geval met dit gezinsleven rekening moeten houden en had mogelijks een andere beslissing genomen.

Verzoeker had ook andere elementen kunnen laten gelden zoals:

- Het feit dat hij wel over een adres beschikt;*
- Het feit dat hij over een geldig visum beschikt;*
- Het feit dat de politie onwettelijk binnen het huis gelegen F. (...) kwam;*
- Het feit dat hij geen kennis heeft van de inhoud van het proces-verbaal LE.69.L3.004123/2015;*

- De omstandigheden in dewelke hij zijn halfzus en diens dochter wenste te helpen, ter gelegenheid van hun toekomstige verhuizing.

Ook wanneer tegenpartij overweegt een bevel om het grondgebied te geven moet ze op voorhand de vreemdeling horen. Dit blijkt uit het arrest Mukarubega t. Frankrijk (EHJ, 5.11.2014, C-166/13). Het Hof oordeelde immers:

In omstandigheden als die van het hoofdgeding moet het recht om in elke procedure te worden gehoord, zoals dat van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, en met name artikel 6 ervan, aldus worden uitgelegd dat het zich er niet tegen verzet dat een nationale autoriteit een derdelander niet specifiek over een terugkeerbesluit hoort, wanneer zij, na te hebben vastgesteld – na een procedure waarin zijn recht om te worden gehoord volledig is geëerbiedigd – dat die derdelander illegaal op het nationale grondgebied verblijft, voornemens is een dergelijk besluit jegens hem vast te stellen, ongeacht of dat terugkeerbesluit al dan niet volgt op de afwijzing van een verblijfsaanvraag.

Het horen van verzoeker had hem de mogelijkheid gegeven de hierboven vermelde elementen te laten gelden, die mogelijks tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.”

4.4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het vijfde middel voert verzoeker een schending aan van het hoorrecht.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet kan voorhouden als zou zijn hoorrecht geschonden zijn. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op 28 oktober 2015 verklaarde een toerist te zijn in België (zie “Administratief verslag: zwartwerk”). Op 29 oktober 2015 om 14u20 werd verzoeker andermaal gehoord. Hij verklaarde dat hij sedert 1,5 maanden in België is, hij met paspoort en visum naar hier is gekomen en hij nog steeds in het bezit is van de reisdocumenten.

Verzoeker werd dus in de mogelijkheid gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken. (HvJ 22 november 2012, M., zaak C-277/11, punt 87) Het stond hem vrij aan verwerende partij alle volgens hem nuttige inlichtingen te verschaffen en de volgens hem nuttige opmerkingen kenbaar te maken.

Het hoorrecht houdt geenszins de verplichting in voor de bevoegde autoriteit om, wanneer zij voornemens is om samen met de vaststelling van een illegaal verblijf, een terugkeerbesluit uit te vaardigen, de vreemdeling daarvan op de hoogte te stellen of hem te waarschuwen, zodat hij zijn zienswijze ten aanzien van dit besluit kenbaar kan maken. (conclusie advocaat-generaal in zaak C-166/13, punt 56)

Bovendien kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Verzoeker stelt dat indien hij gehoord was geweest hij had kunnen wijzen op het feit dat hij over een adres en een visum beschikt, de politie onwettelijk het huis is binnengetrokken waar de feiten werden vastgesteld, hij geen kennis heeft van de inhoud van het proces-verbaal en hij zijn halfzus en diens dochter wenst te helpen bij de toekomstige verhuizing.

Zoals reeds aangegeven, steunt het bevel om het grondgebied te verlaten op het motief dat verzoeker een beroepsbedrijvigheid uitoefende zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging, zodat het feit of hij al dan niet in het bezit is van een geldig visum niet relevant is. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in het bezit was van een geldig visum.

Het feit dat verzoeker geen gekend adres heeft wordt bovendien bevestigd door het administratief dossier en verzoeker beperkt zich dienaangaande tot een loutere beweringen. Zoals reeds opgemerkt betreft dit overigens slechts een overtollig motief, zodat niet is aangetoond dat verzoeker hier een belang bij kan laten gelden.

Ook verzoekers kritiek omtrent het onrechtmatig binnendringen van de politie in het huis waar de feiten zijn vastgesteld en zijn kennis over de inhoud van het proces-verbaal is zonder enige invloed op de bestreden beslissing, nu de door de politie vastgestelde feiten steun vinden in het "Administratief verslag: zwartwerk" dat zich in het administratief dossier bevindt, verzoeker die feiten ook niet ernstig betwist en de Raad bovendien niet bevoegd is de vaststellingen van de politie over te doen. Verzoeker werd overigens op heterdaad betrapt.

Daar waar verzoeker nog stelt dat hij halfzus en diens dochter wenste te helpen, laat verwerende partij gelden dat die bewering geen afbreuk doet aan de reden waarom bestreden beslissing werd genomen, namelijk omdat verzoeker betrapt werd op het verrichten van een beroepsbedrijvigheid zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Bovendien verklaarde verzoeker op 28 oktober 2015 voor toerisme naar België te zijn gekomen. Verwerende partij laat gelden dat, zoals de Raad opmerkt in haar arrest van 12 november 2015, verzoeker niet aannemelijk dat hij te gepasten tijde niet in de gelegenheid zou zijn gesteld om de verwerende partij te wijzen op het feit dat zijn halfzus Belgisch is.

Het feit dat verzoeker thans beweert naar België te zijn gekomen om zijn halfzus en diens dochter te helpen bij een verhuis doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Zoals reeds opgemerkt onder het derde en vierde middel slaagt verzoeker er in ieder geval niet in aan te tonen als zou de bestreden beslissing verkeerdelijk gesteund zijn op het motief dat hij werken aan het verrichten was op het grondgebied van het Rijk zonder evenwel daartoe gemachtigd te zijn door de ter zake bevoegde autoriteiten.

Verzoeker toont overigens niet aan daadwerkelijk een familieband te hebben met een Belgische onderdaan. Verzoeker beperkt zich tot een loutere bewering als zou hij een halfzus hebben op het Belgisch grondgebied, doch brengt hiervan geen begin van bewijs aan. Hij voegt enkel bij zijn verzoekschrift een "familieverklaring" toe, waarin een zekere mevrouw S. (...) verklaart dat verzoeker haar halfbroer is en waarin zij stelt dat verzoeker geboren was in Oekraïne waardoor het moeilijk is om de familierelaties te bewijzen. Op basis van die verklaring, opgesteld nadat de bestreden beslissing werd genomen toont verzoeker niet aan als zou hij een halfzus hebben op het Belgisch grondgebied.

Bovendien is verzoeker volgens eigen verklaringen, afgelegd op 28 oktober 2015, naar België gekomen voor toeristische doeleinden en heeft hij geen melding gemaakt van zijn aanwezigheid op het Belgisch grondgebied. Uit de vragenlijst ingevuld op 29 oktober 2015 om 14 u 20 blijkt dat verzoeker niet verklaarde familieleden in België te hebben. Er kan derhalve geen geloof worden gehecht aan zijn bewering als zou hij naar België zijn gekomen op zijn voorgehouden halfzus te helpen. Gelet op het feit dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen als zou hij familieleden hebben op het Belgische grondgebied, kan hij evenmin voorhouden als zou zijn voorgehouden "gezinsleven" mogelijks tot een andere beslissing had kunnen leiden.

Verzoeker slaagt er dan ook niet in enig relevant gegeven aan te brengen die de inhoud van het terugkeerbesluit had kunnen beïnvloeden.

Omwille van bovenstaande redenen, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat artikel 41 van het Handvest zou zijn geschonden.

Bijgevolg is het vijfde middel ongegrond."

4.4.3. Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34). Het waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de

arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet opleggen van een inreisverbod voor twee jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Te dezen voert de verzoeker aan dat, mocht hij verhoord zijn geweest, hij *“had kunnen uitleggen dat hij de halfbroer van Mevrouw S. (...), van Belgische nationaliteit, is”*. Uit het administratief verslag dat zich in het dossier bevindt blijkt evenwel dat de verzoeker op 28 oktober 2015 heeft verklaard in België te zijn voor toeristische doeleinden. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel wordt de inhoud van dit verslag geacht met de waarheid overeen te stemmen. De verzoeker maakt niet aannemelijk om welke redenen hij naar aanleiding van deze afgelegde verklaringen niet meteen kon wijzen op het feit dat hij hier in België een halfzus had. Het staat alleszins vast dat hij in de gelegenheid werd gesteld aan te geven om welke redenen hij in België verbleef. Er blijkt niet dat de omstandigheden op dat moment van die aard waren dat hij niet in de mogelijkheid was zich op een verstaanbare wijze uit te drukken, zelfs indien geen tolk aanwezig was.

De verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij te gepasten tijde niet in de gelegenheid zou zijn gesteld om de verwerende partij te wijzen op het feit dat zijn halfzus Belgische is. Door dat niet te doen heeft hij de verwerende partij zelf verhinderd om rekening te houden met dit element, zo het al bewezen zou kunnen worden geacht. Overigens, toen de verzoeker een dag later nog eens uitdrukkelijk werd gevraagd naar het al dan niet aanwezig zijn van familieleden in België, antwoordde hij daarop negatief. Ten overvloede kan de verklaring van mevrouw S. waarin zij stelt dat de verzoeker haar halfbroer is en zij voor het overige vooral de nadruk legt op het feit dat zij de familiërelatie niet kan bewijzen (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 4), niet volstaan als een bewijs dat er sprake zou zijn van een relatie die dermate beschermenswaardig was dat ze de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris mogelijks ertoe zou hebben gebracht om anders te besluiten dan hij heeft gedaan.

Waar de verzoeker stelt dat hij in het kader van het hoorrecht had kunnen verklaren dat hij wel degelijk over een adres beschikt, kan worden verwezen naar wat hierboven, onder punt 4.2.3.3, werd gesteld, met name dat de beslissing steunt op verschillende motieven die elk op zich de beslissing kunnen schragen en de verzoeker, daargelaten de vraag of hij *“wel een verblijfsadres (heeft)”*, geen belang heeft bij zijn kritiek op het motief van deze beslissing dat er een risico op onderduiken bestaat nu hij *“geen gekend of vast verblijfsadres (heeft)”* of *“weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten”*. Bovendien beperkt de verzoeker zich wat dit betreft tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Verder blijkt niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet in kennis zou zijn van het feit dat de verzoeker over een visum beschikte. In het administratief dossier bevindt zich immers een kopie van dit stuk. Tenslotte doet het in het bezit zijn van een visum geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoeker zich heeft bezondigd aan zwartwerk. In die zin toont de verzoeker niet aan dat, mocht hij dit nog eens uitdrukkelijk hebben vermeld tijdens een gehoor, dit de bestreden beslissing desgevallend een andere wending had kunnen geven.

Verder valt niet in te zien op welke wijze de verklaring dat hij geen kennis zou hebben van de inhoud van het proces-verbaal waarvan sprake een ander licht op de zaak zou kunnen werpen. De verzoeker werd op heterdaad betrapt terwijl hij zonder de vereiste machtiging aan het werk was met zijn kompaan. Dit gegeven wordt overigens niet betwist. Op welke wijze dit argument de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden maakt de verzoeker op geen enkele manier duidelijk. Hetzelfde kan worden gesteld over zijn bewering dat de politie onwettelijk het huis zou zijn binnengekomen.

Waar de verzoeker tenslotte nog stelt dat hij de omstandigheden had willen toelichten in dewelke hij zijn vermeende halfzus en diens dochter had willen helpen bij hun toekomstige verhuizing, moet andermaal worden gewezen op het feit dat uit de stukken van het dossier blijkt dat hij werd betrap op het verrichten van arbeid zonder de daartoe vereiste machtiging, en dat geen bewijzen voorliggen van het feit dat hij onbezoldigd aan het werk was, noch van het feit dat mevrouw S. zijn halfzus zou zijn.

Bijgevolg brengt de verzoeker geen elementen aan die mogelijks tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, en kan een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Het vijfde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

5.1. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5.2. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN